

Évközi 14. vasárnap – 2013. július 7.

A papám azt mondja, hogy mérhetetlenül csodálatos vagyok. Én azt kérdezem magamtól, hogy igaz-e ez.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... Sára szerint ehhez az kell, hogy az embernek olyan gyönyörű, hosszú, göndör haja legyen, mint neki. Az én hajam nem olyan.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... János szerint ehhez olyan hófehér, szabályos fogsor kell, mint amilyen az övé. Az enyém nem olyan.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... Klaudia szerint akkor ne legyenek az arcodon azok a kis barna pöttyöcskék, amiket szeplőnek hívnak. Nekem vannak szeplőim.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... Márk szerint ehhez a tanulásban osztályelsőnek kell lenni. Én nem vagyok az.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... István szerint ehhez az kell, hogy te legyél a legjobb fej a suliban, aki a legjobb vicceket tudja. Ez sajna nem én vagyok.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... Laura szerint ehhez a város legelőkelőbb negyedében, a legdrágább házban kell lakni. Én nem ott lakom.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... Máté azt mondja, hogy ehhez az kell, hogy csakis a legdrágább ruhákat és a legdivatosabb cipőket viseld. Én nem ilyen holmikát hordok.

Mérhetetlenül csodálatosnak lenni ... Szilvia szerint ehhez tökéletes családba kell születni. Ez sem az én esetem.

Mégis, minden este, elalvás előtt a papa szorosan megölel engem és azt mondja: te mérhetetlenül csodálatos vagy és én nagyon szeretlek téged. Úgy látszik, a papa tud valamit, amit a többiek nem.

Úgy látszik, Isten minden emberről tud valami ilyesmit, mindannyiunkról. Sok előnyös tulajdonságunk lehet, sok jó képességünk vagy elért eredményünk, amelyek miatt egyesek csodálhatnak minket, felnézhetnek ránk. Mások azonban talán éppen ugyanezekért megvetnek, esetleg gyűlölnek is bennünket. Talán irigységből, talán azért mert nekik pont ezek a tulajdonságok vagy eredmények semmit sem jelentenek. Na és persze ott vannak a mindig is meglévő és sajna észre is vehető hibáink, hiányosságaink, kudarcaink ... ezek nem csak másokat bizonytalanítanak el velünk kapcsolatban, hanem sokszor saját magunknak is nehezítik önmagunk elfogadását. Nem is beszélve arról, hogy jó adottságaink, képességeink, sikereink többsége múlandó, sőt kifejezetten kérészéletűnek bizonyul. Mi lenne hát bennünk az a mérhetetlenül csodálatos, ami miatt Istennek annyira kedvesek vagyunk. Ami miatt egymást és önmagunkat is szeretnünk lehet?

A kérdést így is fel lehet tenni: Mi az, aminek örüljek önmagamban? Ami igazi örömet okozhat számomra a saját életemmel kapcsolatban? Képességeim, adottságaim, amelyeket legnagyobbreszt nem is saját magamnak köszönhetek, s amelyek legtöbbször múlandók? Milyen sokan vannak, akik ilyesminek próbálnak örülni önmagukban, hogy aztán az életük nagyobb részében szinte állandóan bánkódjanak, megkeseredjenek valamely bálványozott tulajdonságuk elmúlásán. Gondoljunk csak a szépségversenyek megszállottjaira vagy a gyorsan változó zenei stílusok sztárjaira! Vannak olyanok is, akik a munkájukban elért sikereikre büszkék, azokat fitogtatva próbálják igazolni saját értékességüket. Itt sem szabad elfelejteni, hogy az ember szinte mindig, mindenben mások által lerakott alapokra építkezik. Sikereink legalább annyira szüleink, tanáraink, más embertársaink sikerei is. A mai evangéliumban a Jézus által elküldött tanítványok is azon örvendeznek, hogy a küldetést önmagukat túlszárnyaló módon sikerült megvalósítaniuk. Még az ördögök is kitakarodtak a megszállottakból, amikor imádkoztak fölöttük! Ugyanakkor a tanítványok nem felejtik el

hozzá tenni: „A Te szavadra ...” – vagyis tudják, hogy eredményeiket nem maguknak, hanem az Úr Jézusnak köszönhetik. Milyen sok, saját dicsfényében tündökölni akaró embertársunk elfelejti a jézusi ígét: „Nálam nélkül semmit sem tehettek.” A Mester persze nem akarja megtiltani, hogy örömlük jó adottságainkban és evilági sikereinkben. Valóságos örömforrások ezek is. Azonban nem akarja, hogy leragadjunk ezeknél a múltó és korántsem teljes örömnél. „Az én örömöm legyen tibennetek és örömtök ezzel teljes legyen.” Miből fakad ez a teljes öröm? Jézus öröme, boldogsága nem más, mint a Szentháromság örök szeretetében való élet. A mérhetetlen szeretet és személyes elfogadás megtapasztalása és viszonzása az örök boldogság lényege. Az ember pedig, mint Isten szeretett gyermeke, ebbe az életbe, a szeretetnek ebbe az örök körforgásába kap meghívást. Ezt jelenti az evangéliumi mondat: „Inkább annak örüljete, hogy nevetek fel van jegyezve a Mennyben.” Ez a följegyzés, ez a meghívás nem kiérdemelhető vagy kiérdemlendő dolog: Isten teljesen ingyenes, a szó valódi értelmében „oktalan” szeretetéből fakad. Isten csodálatosnak lát és szeret minket, és ezért léteznük! Nem léteznük és valamit tennük, valamilyennek lennünk kell előbb, hogy csodálatosnak lászson! Micsoda vigasztalás ez az ember számára, amikor kudarcokat él meg, amikor a bűneivel küszködik, amikor észreveszi ereje, szépsége, egészsége hanyatlását. Igen, Isten tud valamit rólunk: hogy szeret minket, hogy szenvedett értünk, hogy örök boldogságát akarja megosztani velünk. Hogy ott szerepel a nevünk a Nagy Könyvben, a meghívottak között.

Akkor tehát teljesen felesleges is volna itt a Földön bármit is tennünk azért, hogy napról napra különb, jobb emberek legyünk? Hogy eredményeket mutassunk fel bármiben? Nem, dehogyis erről van szó! Csak azt kell helyretennünk, hogy ennek mi a célja. Nem arra való erőfeszítéseink, hogy kiérdemeljük Isten szeretetét, csodáló tekintetét, hanem arra, hogy megmutassuk iránta való viszont-szeretetünket, hogy megmutassuk, tényleg azok közé tartozunk, akik az örök boldogságra kaptak meghívást. Aki elfogadja ezt a meghívót, az elkezdi már itt a Földön a mennyei élet értékrendjében élni: vagyis minden képességét, cselekedetét arra használja, hogy Isten szeretetét megmutassa, tükrözze másokra. Nem önmaga iránt, hanem az Úr iránt kíván csodálatot és hálát kivívni. Isten segítsen minket abban, hogy mindig örülni tudjunk ingyenes kiválasztottságunknak, s ebből az örömből mindig a szeretet és a hála önjajándékozó, áldozatos tettei fakadjanak mások felé!